

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 20 stycznia 2016 r.

Poz. 770

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.3.2016.21 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 5 stycznia 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 j.t.)

orzekam

nieważność uchwały Nr XVI/91/2015 Rady Miasta Czarnków z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Czarnków w rejonie ulic: Pocztowej, Kościuszki, Dworcowej i rzeki Noteć na obszarze oznaczonym symbolem 2MW. - **ze względu na istotne naruszenie prawa.**

Uzasadnienie

Uchwała Nr XVI/91/2015 Rady Miasta Czarnków z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Czarnków w rejonie ulic: Pocztowej, Kościuszki, Dworcowej i rzeki Noteć na obszarze oznaczonym symbolem 2MW (dalej uchwała) została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 7 grudnia 2015 r.

Dokonując oceny legalności uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2015 r. poz.199 ze zm.), w *planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.*

Stwierdzam, że dla terenu zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej objętego zmianą planu (symbol „2MW”) nie ustalono wskaźników maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy oraz nie określono wymaganego normatywu miejsc parkingowych przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, czym naruszono cytowany przepis art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy.

Nadmieniam, że obowiązek zawarcia w planie zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 ustawy, a więc m. in. wskaźników zagospodarowania terenu jest uzależniony od warunków faktycznych panujących w terenie. Oznacza to, że plan miejscowy musi zawierać ustalenia, o których mowa we wskazanym przepisie, jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. Dopuszczenie w przedmiotowej zmianie planu zabudowy rodzi więc obowiązek ustalenia dla terenu nią objętego wskaźników zagospodarowania terenu określonych w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy, w tym maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy. Dodatkowo należy zaznaczyć, że obowiązek wyznaczenia normatywu miejsc parkingowych przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową powiązany jest z przepisami art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach

publicznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 460), z których wynika w jakich okolicznościach i przy jakich uwarunkowaniach winny być wyznaczane takie miejsca postojowe.

Zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587, zwanym dalej rozporządzeniem), na rysunku planu stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu miejscowego.

W odniesieniu do przedmiotowego planu stwierdzam, że ww. przepis rozporządzenia naruszono w ten sposób, że:

- w § 2 ust. 1 pkt 4 i 6 uchwały wskazano, że obowiązującymi ustaleniami zmiany planu są oznaczenie graficzne nieprzekraczalnej linii zabudowy i dostępności komunikacyjnej, które nie zostały wyznaczone na rysunku zmiany planu,
- w § 6 ust. 5 pkt 3 uchwały zawarto nakaz zachowania nieprzekraczalnej linii zabudowy, która nie została wyznaczona na rysunku zmiany planu.

Dodatkowo stwierdzam wewnętrzną sprzeczność zapisów uchwały w zakresie ustalenia w § 1 ust. 4 pkt 6 uchwały definicji obowiązującej linii zabudowy, którą należy rozumieć jako „*linię posadowienia najdalej wysuniętej krawędzi ściany frontowej budynku mieszkalnego, usługowego*” i zawartego w § 6 ust. 3 pkt 3 lit. b uchwały zakazu lokalizacji budynków usługowych.

W dniu 18 listopada 2015r. weszła w życie ustawa z dnia 09 października 2015 r.o rewitalizacji (Dz. U. z 2015 r., poz. 1777). W przepisie art. 41 wprowadza ona zmiany w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.), w wyniku których art. 15 ust. 1 otrzymał brzmienie: „*Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem.*”

Należy podkreślić, że wprowadzone zmiany dotyczą również postępowań toczących się w dniu wejścia w życie ustawy o rewitalizacji.

Zgodnie ze stanowiskiem zamieszczonym na stronie Ministerstwa Rozwoju, nieuregulowanie przez prawodawcę kwestii przejściowych, pozwalających na stosowanie dotychczasowych przepisów do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie zmian ustawowych, oznacza zastosowanie zasady działania nowego prawa wprost („Milczenie ustawodawcy co do reguły intertemporalnej należy uznać za przejaw jego woli bezpośredniego działania nowego prawa, chyba że przeciw jej zastosowaniu przemawiają ważne racje systemowe lub aksjologiczne.” – wyrok w sprawie K 30/06 z dnia 8 listopada 2006 r., OTK-A 2006/10/149, Dz. U. z 2006 r. Nr 206, poz. 1522). W związku z tym wymogi stawiane planom miejscowym w zmodyfikowanych przepisach obowiązują również

w przypadku postępowań wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Zmiana w art. 15 ust. 1 ustawy polega na uszczegółowieniu zakresu uzasadnienia załączanego do uchwały w sprawie planu miejscowego, na podstawie § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908).

Na mocy zmiany ustawy zakres uzasadnienia przedstawianego wraz z uchwałą w sprawie planu miejscowego został rozszerzony o informacje dotyczące w szczególności sposobu realizacji wymogów wynikających z art. 1 ust. 2-4; zgodności z wynikami analizy,

o której mowa w art. 32 ust. 1, wraz datą uchwały rady gminy, o której mowa w art. 32 ust. 2 oraz wpływu na finanse publiczne, w tym budżet gminy.

Stwierdzam, że uzasadnienie, dołączone do omawianego planu miejscowego nie zawiera treści i informacji, o których mowa w cytowanym art. 15 ust. 1 ustawy. Niniejsza uchwała jest wyrazem władczych kompetencji organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego i powinna zawierać wszystkie nakazane przez ustawodawcę elementy składające się na zawartość aktu planistycznego. Brak któregośkolwiek z obowiązkowych elementów planu stanowi naruszenie prawa.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann